

Lovforslaget sattes til forhandling.

Boligministeren (Kjærboel): Det er kun ca. 1 år siden, man sluttede den store boligdebat her i tinget med vedtagelse af loven af 14. april 1955 om byggeri med offentlig støtte. Ved denne lov blev grundlaget for statens finansiering af nybyggeriet fastlagt for en periode af 4 år.

Alligevel foreligger der allerede nu forslag til lov om ændring i byggestøtteloven, som, hvis det blev gennemført, ville betyde, at man på afgørende måde forrykkede det grundlag, byggeriet vil komme til at virke under i de kommende 3 år.

Da den ærede forslagsstiller (Paabøl) i februar måned spurgte mig, om jeg ville stille forslag om, at en del af de beløb, der efter byggestøtteloven skal anvendes til socialt byggeri, overføres til privat byggeri efter kapitel V. A., var mit svar på dette spørgsmål en klar afvisning. Det kan derfor næppe undre, at det påny må blive en tilsvarende afvisning, når der nu stilles forslag om, at halvdelen af de midler, der efter byggestøtteloven skal anvendes til socialt byggeri, skal overføres til det private byggeri.

Vor afvisning skyldes både politiske, sociale, erhvervs-mæssige og beskæftigelses-mæssige hensyn.

Hvad nu først angår de politiske hensyn, vil jeg gerne endnu en gang understrege, at gennemførelsen af byggestøtteloven indgik i et politisk forlig, der omfattede ikke blot spørgsmålet om byggestøtten, men også huslejelovgivningen. Nu ved jeg meget vel, at det parti, hvortil forslagsstilleren hører, ikke — med en enkelt undtagelse — stemte for byggestøtteloven, men vel for lejeloven; men det ændrer ikke den omstændighed, at der her forelå en samlet boligpolitisk løsning.

Det er klart, at dette forlig på mange punkter ikke kunne tilfredsstille socialdemokratiet, men vi måtte tage forholdene, som de var. Vi accepterede de forringelser af støttevilkårene for byggeriet, som loven indebar, og de lejeforhøjelser, der skete, ud fra den bestemte forudsætning, at vi til gengæld fik for det første en fordeling af udlånsmidlerne, som sikrede det sociale byggeri halvdelen, og for det andet en 4-årig lov, som satte os i stand til at plan-

lægge på nogenlunde lang sigt, selvom 4 år i så henseende var for lidt.

Skal man derfor nu til at røre ved et af de punkter i forliget, som for os har været det ganske afgørende for vor tilslutning, må vi naturligvis forbeholde os, at forliget som helhed bliver taget op til fornyet overvejelse.

De sociale hensyn er efter vor opfattelse tungtvejende. Det turde være klart for enhver, der har det mindste kendskab til byggeriets forhold i dag, at de udlejningsvilkår, som kapitel V. A.-byggeriet kan byde sine lejere, er altfor byrdefulde til, at den jævne befolkning kan bære det. Huslejen i byggeriet efter kapitel V. A. ligger oppe på omkring 50 kr. pr. m² etageareal, medens lejen i det sociale byggeri gennemsnitlig er ca. 30 kr. Byggeri med en låneordning svarende til den i kapitel V. B. omhandlede ville komme til at ligge på en leje af ca. 35 kr. pr. m². De indskud, der kræves ved indflytning i kapitel V. A.-byggeri — hvadenten det er udlejningsbyggeri eller byggeri med salg for øje — bliver som følge af den lavere lånegrænse meget betydelige og løber ofte op i adskillige tusinde kroner.

Allerede det lejeniveau, som det sociale byggeri nu er nødt til at kalkulere med, er efter vor opfattelse byrdefuldt nok. Der er ikke nogen tvivl om, at antallet af bolig-søgende er størst blandt de mindrebemidlede, og det er derfor på dette felt, der må sættes ind. Ude fra landets kommuner lyder det da også samstemmende — og uanset den partifarve, der præger bystyret — at der fortsat er et meget stort udækket behov for socialt byggeri. Det vidner iøvrigt om et meget ringe kendskab til dette byggeris forhold, når den ærede forslagsstiller har den dristighed at påstå, at det som oftest er „højtlønnede private funktionærer eller stats-tjenestemænd“, der befolker det sociale byggeri. Med ganske betydningsløse undtagelser er der jo ikke tvivl om, at det sociale byggeri er beboet af de befolkningsklasser, som det har været tiltænkt.

Den foreslåede ændring af forholdet mellem det sociale og det private byggeri vil derfor betyde en yderligere social forringelse af vor boligsituation, en forringelse, som vi ikke kan acceptere. Der kan også her være god grund til at opholde sig ved